

τὸ πῶς ἡ Ρωμηοσύνη
κατάρθωσε νὰ μείνῃ
κατάμονη τελείως καὶ φίλων ὀφρανή
μὲ μὴ διπλωματία σὰν τὴν σημερινή.

Ὅμως τὰ κράτη τὰ κλεινὰ
ζητοῦν τὴν μοναξίαν,
καὶ φεύγουν τὴν μὲ τὰ κοινὰ
συχνήν ἐπιμύξαν.

Οἰκοῦν, μεγάλε Κάϊζερ, κ' ἐφέτος λόγοι πρώτης
ἀντήχουσαν' στὴν ἑορτὴν τῆς Ἐθνικῆς ἡμέρας,
κ' ὅσο δαβαίνουσι οἱ καιροὶ καθέννας πατριώτης
εὐλαίε προγόνων σεβαστῶν σικὰς ὀλιγωτέρας.

Ἄλλὰ κ' ἐγὼ σὰν κ' ἄλλοτε μὲ τὴν ροὴν τῶν χρόνων
δὲν κάθουμαι' τὰ μάρμαρα τὰ κρούα τῶν προγόνων,
κ' ἔτσι δὲν ἔχω προσβολὰς συχῶν κολικοπόνων.

Τι νίκη καὶ πάλι
σὲ λόγους καθέλλα...
φωνάζ' ἡ μεγάλη
Βουλὴ γὰρ μεγάλα.

Τὸ κράτος μὰς δείχνει δυνάμεις ἀκαμίας,
καὶ δύο σημαίας
κυττάζω' στὰς ἀφῆρας,
τὴν μίαν τῆς Ἀυίας,
τὴν ἄλλην τῆς Χάβρας,

Ἄλλ' ὅμως καὶ τρίτη προβάλλ' ἱερά,
ποῦ δίνει σὲ σῶμα καὶ πνεῦμα πτερά,
Αὐτὴν τὴν ὕψνει καθεὶς φατακόλας
καὶ λέγεται, Κάισαρ, σημαία ρεμούλας.

Ἐἶς τὸ λαμπρὸν Ἀχιλλεῖον βλέπω τὸν Ἀχιλλέα...
τὸ ὄρου του, τὸ ἔτερος του, κ' ἡ περικεφαλαία
ἐνθουσιάζουν τὸν κλεινὸν τῶν Πρώσων Βασιλέα.

Πρόγονοι σου δοξαζόμενοι κ' ἔσταιμένε μοι ἄρετὴν
χαίρετοῦν τῆς Ἰλιάδος τὸν ὄρατον μαχητὴν,
μὰ κ' ἐκείνος τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων σου κυττά
κ' εὐλαδῶς τοὺς χαίρετᾶ.

Πλὴν καὶ Πρώσοι Βασιλεῖς
κ' Ἰλιάδων Ἀχιλλεῖς
χαίρε κράζουσι, Γερμανέ,
Γουλιέλμω Στρατηλάτῃ...

Περ. — Πέστον τώρα, κουνενὺ,
καὶ γὰρ τοὺς Σκουμπραῖους κἄτι.

Φ. — Εἶναι' στὸ κράτος προσβολὴ
νὰ πῶ γὰρ τὴν ληστεία,
κ' αὐτὰ, φιλτάτη κεφαλή,
μὴν τὰ θαρρῆς ἀστία.

Κάϊζερ, μὰς συγκινεῖς,
ἀλλὰ μὴν περιφρονῆς
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς συγγενεῖς.

Χαίρε, Κάισαρ τολμητῆ,
χαίρ' ἐπιχειρηματῆ,
καὶ μεγάλε κτηματῆ.

Ἐστὸ περίφημο Παλάτι
τρέφε ρήτορας στομύλους ..

Π. — Δὲν τοὺς λές, σαχλὲ, καὶ κἄτι
γὰρ τοὺς ὀμοφυλοφίλους;

Φ. — Πῶς νὰ πῶ' στὸν Χοεντ' ὄλλερν τέτοια πράγματα, κασοῦ
(δη...)

Κύταξε' στοὺς κάμπους, Κάισαρ, πῶς φουντόνε τὸ γρασιδί,
κ' ἤθελα κ' ἐγὼ σ' ἐκνεῖο νὰ ἔπαλλωσι γὰρ χουζοῦρι
καὶ νὰ κάνω τὸ γαιθούρι.

Π. — Τεῖναι τοῦτα ποῦ προφέρεις;
Φ. — Ἄπὸ λόγους σὺ δὲν ξέρεις.
Π. — Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων εἶπες, λέρια.
Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα.

Καλῶς μὰς ἤλθες, Κάισαρ, σὲ τούτους τοὺς καιροὺς.
Π. — Μὰ δὲν τοὺς λές ἀλήθεια καὶ γὰρ τοὺς μαλλιαρούς;
Φ. — Τὶ νὰ τοῦ πῶ γὰρ τούτους;

Π. — Πίε τοῦ ξερὸ κεφάλι,
πῶς μὲσ' ἀπὸ τὸ μέγα Κατάστημα τῶν Ράλλη
φυτρόνουσι γλωσσολόγοι καταλλάηλοι γὰρ δέσιμο,
μὰ κ' ἄλλοι καθέ' μέρα
φυτρόνουσι κ' ἐδῶ πέρα,
κατάλλάηλοι γὰρ κἄτι, ποῦ καταλήγ' εἰς ἔσιμο.

Φ. — Ἐπιτρέφε μου, Κάισαρ, σ' τὰ πόδια σου νὰ πέσω
καὶ μ' ἔλα τὰ σωστά μου νὰ ἐ παρακαλέσω
νὰ στελεθῆ τὸν Κροουμβάχερ, κ' ἄλλον ποῦδε γινῶσι,
καὶ γλωσσικῶς ἀκόμα νὰ μὰς διοργανώσῃ.

Ναι, στελεθε τὸν πρὸς χάριν ἐμοῦ τοῦ κεχρητότος
καὶ καθέ γλωσσολάστον τῆς νέας Ρωμηοσύνης,
ἀλλὰ καὶ σὺ, Μονάρχα, σὰν παντογνώστης πρώτος
ἴμποτερς θαρρῶ καὶ πλάστης τῆς γλώσσης μας νὰ γίνῃς.

Σὲ τόσας στρατευμάτων καὶ στόλων ὀργανώσεις
ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γίνουσι καὶ τῆς γλώσσης.
Κ' εἶς τοῦτο σὺντρέφε μὰς προθύμως, ἂν καὶ ξέρωμε,
Μονάρχα φωτοδότα,
πῶς πρέπει πρώτα πρώτα
τῆς δόλιας κεφαλῆς μας ὀργανωτὴ νὰ φέρωμε.

Ἀνάγκη νᾶλθη πρώτα ἔξνο: ὀργανωτῆς
γὰρ τὴν-ξερὴ μας κούτρα,
κ' ἔπειτα νᾶλθη, Κάισαρ, καὶ ἔξνος γανωτῆς
γὰρ τὰ δικά μας μούτρα.

Σὲ χαίρετᾶ καθέννας Ρωμηοὺς κολοκυθᾶς...
ζαῖε βιλκόμεν, χαίρε, καὶ νὰ μὲ συμπαθῆς.

(Εἶπεν αὐτὰ μὲ τόνον ὁ Φασουλῆς ὁ λάλος
κ' οἱ ἔξνοι κ' οἱ Κορφιμάτες ἐδόσαν ἐξέλλους:
λαμπρὸς αὐτὸς ὁ λόγος, λαμπρὰ κ' ἡ κατακλαίε,
καὶ τοῦδωσε πέντ' ἔξη σερκατῆς ὁ Περικλής.)

**Ἐφημερίδος ἑορτῆ,
ὅπου σημαίνει κἄτι τί.**

Ἡ Σάλπιγξ ἡ τῆς Κύπρου μετὰ σειρὰν ἀγώνων
σαλπίζει τώρα πέραν
κ' εἰς δούλην κ' ἐλευθέραν
πῶς ἑορτάζει: δρᾶσιν εἰκοσπέντε χρόνων.
Κ' ὁ Φασουλῆς ἐξ ὀλης ψυχῆς του τὴν συχαίρει
κ' εἶθε τὸ σάλπισμα τῆς ἀνάστασιν νὰ φέρῃ.